waesem. Arwaste kül olli sedda aastat, et mehhel ep olnud kahjo ommas waesusses. Jsse olli haigalane mees, ja naene ja lapsed nendasammoti. Aita, keige temma waesussega, wöttis tulli öfel ärra — ei tea kust olli lahtipeäsnud. — Waene mees püdis aidata, agga sai sure kahjo. Agga keigewähhem waew se weel olli. — Poeg olli hoostega wäljal, agga ei tulnud mitte koio. Jssa läks järrele kartes, ja leidis, parrago Jummal, lapse surnud maast, ja hobbone olli tedda löhkunud. Ta wöttis lapse sülle, kandis nuttes tedda tuppa, ja jallad wärrisesid temma al, ja temma ei lausund sannagi. Panni poia nüüd istme peäle ja istus temma ette mahha, ja wahtis ilma sanna lausumatta surno kehha peäle, agga naene ja tütred nutsid sure heälega, ja ep olnud temmal ennam poege. Nenda olli mehhe ello otsato waewanäggeminne ja Jummal satis temmale sedda waewa, et ta olli armas Temma melest, ja et tahtis tedda selletada, ja teistelegi näidata, mis wagga innimenne keik sudab kanda. Ei heitnud mees mitte meelt ärra; ei kerjand egaa nurrisend, waid kannatas tassase waimoga. Essimesed önnetused saatsid tedda agga sedda usinamaks minnema omma tö kallal, agga teistes jälle piddas kinni ussust ja lotusses, ja mötles selle peäle mis taewas tulleb.

Kui tundis surma ennesele liggi joudwad, satis siis öppetajale teädust, ennast wägga woimato ollewad, keige omma perega. Öppetaja tulli tedda waatma, agga halle meel olli ausal mehhel nähjes. Ühhe wodi peäl olli wagga mees omma naesega maas, — ja se naene olli wäärt temmaga ellada ja kannatada; — ja teise sängikesse peäl ollid nelli tüttarlast, keik köhhotöwwes maas. Armas Jummal! mitto waewa kül leitakse mounikord ühhest ainsast urtsikusses? Öppetaja, aus mees,